1 '99

Лель

Фоторобот

Що Моніка любила цілувати в Білла

Все про секс

Новини звідусіль

Солодка Арета

Дорожня пригода

Захотілось меду дівці в передочок...

Як Грайсовило жінкам допомагав

Сексуальна наука дядька Гордія

З оповідок про звичаї Древньої України

Кросворд від «Леля»

Та інші еротичні розваги

ІНДЕКС 74283

ПОВТОРНИЙ ШЛЮБ — НЕБЕЗПЕЧНИЙ ДЛЯ ЖИТТЯ

Країнам, які не знають, що робити з дедалі зростаючою кількістю розлучень, слід уважніше придивитися до досвіду одного з Гебрідських островів. Тут і досі існує звичай, згідно з яким наречений перед шлюбом має цілу ніч простояти на одній нозі, видершись на «стіну закоханих». А стіна та на 250 метрів здіймається над скелястим берегом Атлантичного океану, один небезпечний порух — і майбутній чоловік розбивається об скелі.

Кому захочеться вдруге пережити смертельну небезпеку — навіть в ім'я найпалкішого кохання? Отож і не поспішають чоловіки з найменшого приводу розривати шлюбні кайдани.

ЧЕРГОВА «ЖЕРТВА» БІЛЛА КЛІНТОНА

Як стало відомо «Лелеві», 8 березня до одного з поліцейських відділків Вашингтона звернулася продавщиця квітів Моніка Сміт. Дівчина заявила, що коли вона стояла, як завжди, з корзиною квітів на своєму звичному місці, до неї підійшов симпатичний чоловік у спортивному костюмі, який здійснював вечірню пробіжку. Їй здалося, що це був Білл Клінтон. «Президент» сказав, що дівчина йому дуже сподобалася і він хотів би зробити їй подарунок на честь Міжнародного жіночого дня. Довірившись щирій посмішці, Моніка погодилася. І тоді Білл Клінтон (якщо це був він), замість подарувати бодай дрібничку, схилив її до «неприпустимого зв'язку» у вигляді орального сексу.

Поліція Вашингтона відкрила кримінальну справу. У ці дні йде робота над складанням фоторобота (див. малюнок очевидця), в якій Моніка Сміт бере найактивнішу участь.

Малюнок Володимира БУЛАТОВА

ЯК УСИНОВИТИ... ДЕРЕВО

Коли Бог не дає дитину, жінка здатна здійснити найдивовижніші вчинки. Хелена Дарієто, приміром, цілком серйозно оголосила своїм законним сином...14-річне дерево. Ця громадянка Португалії назвала його Альберто, прізвище, природно, дала своє — і стала доглядати як найрідніше дитя. А коли у сусідів виникли певні сумніви, жінка звернулася до суду з проханням усиновити дерево.

З ДІТЬМИ КРАЩЕ РОЗМОВЛЯТИ ШВИДКО

Англійські вчені спростували поширену думку про те, що, спілкуючись з дітьми, слід вимовляти слова чітко і повolі. Навпаки, стверджують вони, найкраще інформація засвоюється тоді, коли вимовляється не менше 175 слів на хвилину. А сліпі діти, які засвоюють знання за допомогою слуху, віддають перевагу іще швидшій мові — до 275 слів на хвилину.

® ЛЕЛЬ

СІЧЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 1 (42) 1999

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й, 3-й та 4-й стор. обкладинки — фото Олександра Задираки;

2-а стор. обкладинки — фото Юрія Юхацкова.

Підписано до друку 25.01.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

НАУКА

Михайло МОЛЯВКО

З оповідок про звичаї дохристиянської України

У хаті стало зовсім тихо. Сонце сяяло скрізь, наче по весні.

— Корнію, коханий мій, дай я тебе омию, бо так давно я не мала того щастя мити свого коханого, лише згадувала, як дітей своїх купала.

Корній приніс із сіней до світлиці велику баддю, вона дістала з печі бокату макітру окропу.

— Роздягайся, сідай, омию тебе, милий мій.

Він почав скидати сорочку, а Тасина зі сміхом стягла з нього штани, приказавши:

— Це так Осика навчила.

Корній сів, а Тасина стала поливати його з кухля теплою водою і ніжно омивати кожну часточку його тіла. Терла йому щоки і ніс, кожне вухо і цілувала усе, чого торкались її руки. І від того до Корнія повернулась та далека пора, коли мати обмивала його в хаті у день вінчання його Осики. Тоді йому, заплаканому, було сім років, і відплакав він свою першу втрату, що тепер повернулася до нього Святим Причастям.

З глечика Тасина набирала у руки розчин золи, і він відчував ніжне рипіння її долонь на своїх раменах. Потім вона звеліла йому встати і омила вже міцне й дебеле причандалля його, а він стояв, зачарований тою новою і ще не знайомою ніжністю, якої завжди чекає кожен мож.

— Тасино, я ж не чурбак який, мені вже терпець урвався від бажання.

А вона, спокійно омиваючи його ноги, відчуваючи його гаряче дихання, заспівала тої самої колискової, що колись співала йому мати, тоді ж таки, того першого дня втрати, коли він уперше зрозумів, що не лелеки, а ніжні жінки і матері дарують своїм чоловікам дітей, і йому, ще малому тоді, захотілося мати своїх дітей, хоч він лише бачив, як це робиться. З її пісні, слів і жартів він дізнався, що жінки усього роду нашого дарували одна одній таємні знання про своїх дітей і можів: і як хто вперше причастився, і як кожен по-своєму починає святе діло, і що ті таємниці усім їм відомі, та зберігаються у таїні, як подарунок на празник, як Святе Таїнство, що має назву — життя.

Мов навіч, постав той день, як, ганяючи біля стогів гуси, він учув знайомі голоси і крадькома, через перелаз, побачив дядька Гордія з удовицею Лелею, яка на Купала просила його подарувати їй сина, і, ніким не помічений, дивився на усю чудну красу розпалених коханням двох тіл, — ніжного рожевого жіночого і міцного засмаглого чоловічого, — у променях палаючого червоним золотом над обрієм сонця; дивився довго, як вони одне одного цілували, обіймали і роздягали, як вони з'єдналися в єдине не-

ДЯДЬКА ГОРДІЯ

подільне єство, і вже відчув перші паростки того нового захоплюючого почуття, аж поки дядько Гордій, вже надягаючи сорочку, не помітив його замурзане шустре обличчя і, підморгнувши йому, показав свого здоровенного кулака — з посмішкою і вдаваною злістю.

Тоді він утік, та, вже коли сіло сонце, його вдома піймав за штани дядько Гордій.

— То це ти, шустрику, підглядав за дядьком? — спитав він і підняв його. — Ти довго там дивився?

— Ага! Як почали роздягатись.

— Отож усе бачив, бо я тебе помітив, як уже завершив святе діло своє.

— А що ви робили?

Дядько притягнув його до себе, поцілував у обидві щоки і сказав пошепки:

— То я робив удовиці Лелі синочка, такого шустрого, як ти.

— А хіба не лелеки приносять дітей?

— Їх роблять отак, як ми робили, але це велика таємниця, яку дарував нам Род і заповів нікому про це не розказувати. І ти нікому не кажи, а то козаком не станеш.

— То це наша козацька таємниця, дядьку?

— Саме так, на усе життя.

— Поки не стану козаком, як ти?

— Тоді ти сам будеш робити дітей, як я, і не розказувати про те нікому.

— А це не соромно — голими обійматися?

— Робити отаких, як ти, дітей ніколи не сором, а велика честь і святе діло, що його заповів нам наш Род і наказав за законом нашим сам Волос.

— І кожний козак саме так дітей робить?

— Так, але тільки з коханою. А в тебе є кохана?

— Є! Осика, я її люблю, бо вона мене завжди медяниками частує.

Дядько Гордій зареготав і, ще раз цмокнувши його, сказав:

— От у нас з тобою ще одна таємниця, про яку не можна казати нікому.

— А чому? Я усім розказую, що люблю Осику, і вона теж...

— Це раніше було можна, а тепер треба мовчати, бо вона вже не вільна, сьогодні її весілля з козаком Ведом!

— Та вона ж сама мені казала, що кохає мене, і цілувала, а тепер?..

Він випручався з Гордієвих рук і плачучи побіг до матері. Дивна річ пам'ять, адже у той день повноліття, коли плакав він біля матері, вона нагадала йому про ті перші сльози, а він усе забув.

А сьогодні усе наче постало перед очима. Оте перше відчуття щастя і горя, що так близько ходять шляхами життя, наче червоне і чорне на цьому святому рушнику, який зараз накрив йому плечі.

Тасина витерла його святим рушником, сказала, що сама вже зранку омилася, і зараз, знову уперше в житті своєму, Корній у осяяній сонцем світлиці, серед білого дня, роздягав свою кохану і добре розглядав усе те, чого раніше, з юнацької сором'язливості, й не бачив.

— Коханий мій, дай мені тебе навчити, як я хочу. Дай мені плечі твої, я покладу свої ноги на них, щоб прийняти глибше щастя своє.

— Та я ж так не вмію, і чи не придушу тебе, як навалюсь?

— Не бійся, ми саме так народжуємо дітей своїх.

Він навалився на неї. Його неслух шукав і не знаходив своєї поживи, та вона власноруч підхопила його і провела куди треба. Він боявся своїм тягарем зламати їй спину, та вона лише шепотіла:

— Далі, далі... ще дужче!..

Він обхопив руками її груди і, заковтнувши сосця, захрипів, як це було завжди, і нова жага, якої він доти не знав, хоч добре вже усе вмів, опалила його, наче вогнем.

Він думав, що спізнав уже все за чотири місяці святої праці на рідній ниві, а тут наче знов усе було вперше, як і його купання, і миття дітей, і те ясне сонце та світло, яке осяяло колись його перше причастя, тепер наче знову повторене, але зовсім по-іншому, вихорем захопило його. Неслух його відчув нову межу, яка з'єдналася з ним і, раптом штовхнувши, облила гарячим струменем, що почав хлюпати від кожного руху, і Корній мовби поплив серед хвиль великого моря, яке обдавало його і ззовні, і зсередини жаром, від якого й усе тіло його, і неслух рипіли і хлюпали, як у годину купання під ніжними її руками.

Йому здалося, що та тяжка і солодка праця тягнеться без кінця, та не зважав на втому, яку вже відчував.

— Ти вже стомився, мій коханий, — прошепотіла Тасина і стисла його неслуха, а він од того ввесь здригнувся і, пустивши цицьку, голосно хекнув, двічі кинувши струмінь вогню у її лоно, і відчув, що тепер уже зовсім знесилів.

Він звалився набік, поцілував Тасину і лише прошепотів:

— Стільки сили вклав, щоб засіяти ниву, а виходить, марно...

ЛЕЛЬВОРД № 1

По горизонталі:

1. Грецька родичка Венери. 5. Популярне місце побачень закоханих. 6. Спокусники жінок. 10. Цю військову операцію нагадували любовні побачення Наполеона з жінками. 12. Неказкове королівство, до якого добре поїхати у весільну подорож. 14. Його збирають з губ коханої. 15. Отвір на горищі, на якому сидить коханець. 17. Закон, який не діє у ліжку. 19. Канадський півострів, на якому не бував Казанова. 20. Те, що запалює серця закоханих.

По вертикалі:

1. Жінка до шлюбу. 2. Ненадійна схованка для зарплати. 3. На неї теж моляться закохані. 4. Те, що крутять з жінками. 7. Перший ступінь любощів. 8. Зброя Амура. 9. Популярна рубрика в журналі «Лель-ревю». 11. Найкращий відпочинок після любощів. 13. Мистецтво не лише кохання. 15. Найпопулярніший журнал про кохання, який має читати кожна українська сім'я. 16. Те, що бажають нажити кожному подружжю. 17. Його дають багатодітній матері. 18. Оболонка навколо тіла закоханих.

ЯК ОБРАТИ КОХАНЦЯ

Цю бесіду я вирішив побудувати у вигляді такого собі анкетного опитування — адже сексуальна сутність чоловіка не є чимось незмінним і не забарвлена лише у чорний та білий кольори. За допомогою простої анкети ви зможете визначити, чи вийде з вашого знайомого добрий коханець безвідносно до інших його талантів і здібностей.

Відповідаючи на запитання, виставляйте бали тому, кого маєте на думці, а підбивши підсумки, одержите його рейтинг.

Одяг. Спочатку зверніть увагу на його одяг. Чи можете ви сказати, що ваш імовірний коханець приділяє йому належну увагу (3), надто багато уваги (2) чи він неохайний (1)? Сягають його штани взуття (2) чи ні (1)? Він носить одяг з тканини у клітину і смужку, що впадає в око (1) чи ні? Вилоги його піджака вузькі (1) чи широкі (2)? Він полюбляє сорочки з короткими рукавами (1) чи ні (2)? Він носить спідню білизну (1) чи ні (2)? Його штани звужені (1) чи розкльошені (2)? Він носить черевики з гострими (1) чи круглими (2) носками? Його шкарпетки пасують кольором до штанів (3), черевиків (2) чи не пасують ні до тих, ні до тих (1)? Якщо він носить окуляри, які вони — звичайні (1) чи модні (2)? Чи носить він каблучки з коштовними каменями (2), браслет (1), ланцюжок на шиї (0)? У нього штани обвислі ззаду (1) чи ні (2)? Чи видно обриси його пеніса під штанами — чітко (1), ледь-ледь (2), взагалі не видно (0)?

Жан КАЛЛО (1592—1635). Із серії ілюстрацій до роману Ф. Рабле «Гаргантюа і Пантагрюель»

Існують більш поширені особливості манери одягатися, спостерігаючи за якими, можна оцінити потенційного коханця. Його одяг дорогий і новий (3)? Дешевий і новий (2)? Старий, але дорогий (2)? Дешевий і старий (1)?

Ви вважаєте, що він одягається відповідно до свого віку? Його манера одягатися не відповідає його віку (1)? Він одягається надто строго (1)? Надто недбало — джинси і светр (1)? Надто тривіально (1)? Чи, на вашу думку, правильно (2)?

Його одяг є тим ключем, за допомогою якого легко можна визначити сексуальну сутність, оскільки в ньому відбивається соціальне становище чоловіка. Якщо він слідкує за модою, турбується про те, щоб його одяг мав добрий вигляд і був досить дорогим, це свідчить, що він може виявитися добрим коханцем. Йому не байдуже, яке враження він справляє на людей навколо, йому подобаються комфорт і задоволення.

Чоловіки, одягнені надмірно визивно, як правило, не впевнені у власних сексуальних можливостях і намагаються таким чином компенсувати невпевненість. Вони також марнославні й зацікавляться вами насамперед як гарним додатком до себе, а не як живою людиною.

Неохайні чоловіки поділяються на дві категорії. Ті з них, котрі віддають перевагу грубому одягові (джинсова куртка, широкий шкіряний пасок, чоботи та джинси), зазвичай є добрими коханцями, але дуже непостійними. Вони не здатні ужитися з жінкою, тому й прагнуть виглядати грубими і неприступними. Лише таким чином вони можуть утримати жінку — своєю агресивністю. Чоловіки у занедбаному одязі можуть бути прекрасними супутниками життя, але їх треба ще «виліпити». Вони здебільшого виявляються поганими коханцями — тому що не розуміють, яке враження справляють на вас.

Ось що у кількох словах можна сказати про одяг. Але важливою є також

ОСОБИСТА ГІГІЄНА. Які в нього нігті — чисті й короткі (2) чи брудні, хоча й гарні (1)? Нігті на ногах підстрижені (2) чи ні (1)? Він поголений (його борода акуратно підстрижена) (2) чи навпаки (1)? Його волосся чисте (2) чи масне (1)? Він користується дезодорантом (2) чи ні (1)? Лосьйоном після гоління (2) чи ні (1)? Взагалі, він охайний (2) чи ні (1)?

ШОВЕ. Гравюра до посмертного видання «Мемуарів» Казанови (1725—1798)

Якщо чоловік не турбується про те, як він виглядає, тоді, як правило, вигляд має поганий. Можливо, спочатку вас збудить його неандертальська зовнішність, проте через один-два тижні ви почнете пропонувати йому гроші, аби змусити прийняти душ.

З іншого боку, слід остерігатися чоловіка, що надуживає парфумами. Він або напівгей, або надто марнославний і самозакоханий, або намагається приховати якийсь специфічний запах власного тіла, або він просто не вміє розрізняти запахи.

ЗВИЧКИ. Перевіряючи, як ваш знайомий ставиться до особистої гігієни, ви водночас зможете дізнатися про його звички. Що він робить зі своїми руками під час розмови? Прикриває рот рукою (1) чи ні (2)? Почісує голову (2) чи ні (1)? Наголошує все, про що говорить, вказуючи пальцем на вас (1) чи ні (2)? Розмахує він руками, апелюючи до вас (2) чи ні (1)? Стукає кулаком по столу (1) чи ні (2)? Колупається у вухах (1) чи ні (2)? Жестикулює руками при розмові (2) чи ні (1)? Коли сидить, схрещує руки (1) чи ні (2)? Під час розмови дивиться просто на вас (2) чи ні (1)? «Пропікає» вас поглядом (1) чи ні (2)? Заспокоюється, розмовляючи з вами (2) чи ні (1)? Під час розмови він нахиляється, коли нахиляєтеся ви, і відхиляється, коли це робите ви (2), чи ні (1)? Коли ви разом буваєте на людях, він стає між вами та іншими людьми (2) чи ні (1)? Він має звичку облизувати губи, зблискувати очима, злегка всміхатися (2) чи ні (1)?

Усі ці дії виконуються підсвідомо, і це дає змогу дійти висновку, наскільки ви зацікавили партнера сексуально й чи зацікавили взагалі.

Чоловіки, які вказують на вас пальцем, — то здебільшого сексуальні агресори. Той, хто прикриває рот долонею, — або недостатньо впевнений у собі, або прагне утримати штучну щелепу, що загрожує випасти.

ТЕМА РОЗМОВИ, яку чоловік обирає, теж допомагає зрозуміти його сексуальну сутність та її особливості.

Він говорить більше про вас (3), про себе (1) чи про щось інше (2)? Розповідає про свою роботу (1) чи ні (2)? Пащекує про своїх знайомих, яких ви не знаєте (1), чи ні (2)? Змушує вас сміятися (2) чи ні (1)? Ви вважаєте, що в його розмові багато сексуальних натяків (1), чи ні (2)? Він робить вам компліменти (2) чи ні (1)? Він здається вам зацикленим на чомусь особливому (1) чи ні (2)? Вам здається, що його виповнює бажання щось розповісти (1), чи ні (2)? Розмовляє він з вами, наче вчитель з учнем (2), чи ні (1)? Здаються вам його погляди на життя цинічними (1) чи ні (2)? Він легко говорить про секс (2) чи такі розмови йому не подобаються (1)? Він замикається, коли хтось приєднується до вашої розмови (1), чи ні (2)? Він говорить набагато більше, ніж ви (1), приблизно стільки ж (3) чи набагато менше (2)? Якщо у розмові з'ясується, що голова його працює у напрямку «кар'єра, спорт, автомобіль», у вас мало шансів стати в його житті чимось більшим, ніж звичайна коханка.

Ви також зможете оцінити сутність і ступінь його освіченості. Не обов'язково всі чоловіки з класичною освітою мають бути поганими коханцями, але більшу частину розумової енергії вони витрачають на вивчення Давньої Греції, тобто вони більше працюють з мертвою мовою, аніж власним пенісом. Я не хочу сказати, що це погано, але, шукаючи розумну людину, слід мати на увазі цю обставину.

ЧУТТЕВІСТЬ. А тепер перевірте, чи схильний ваш обранець до чуттєвих утіх. Полюбляє добре поїсти (2) чи ні (1)? Знається на доброму вині (2) чи ні (1)? Захоплюється мистецтвом (2) чи ні (1)? Чоловіки, що обідають «хот-догами» і запивають їх дешевим вином, не відзначаються чуттєвістю.

УПОДОБАННЯ. Книжки та платівки розкажуть ще більше про потенційного коханця, допоможуть скласти уявлення про його естетичні смаки. Але водночас вони свідчать про сексуальні смаки і нахили й натякнуть вам, який він у ліжку.

Ахілл ДЕВЕРІА. Диявольська примха, 1835

Його книжки переважно у м'яких обкладинках (1), у твердих (2) чи тих і тих потроху (3)? Ці книжки здебільшого художні (1), нехудожні (2) чи ті і ті (3)? Він віддає перевагу трилерам і фантастиці перед іншими творами (1) чи ні (2)? Читає модні бестселери (1) чи книжки, які серед таких не значаться (2)? У нього є твори з мистецтва і раритетні видання (2) чи ні (1)? Його платівки здебільшого з класичною музикою (1), з поп-музикою (1) чи такі і такі (2)? Платівки з поп-музикою сучасні (2) чи ні (1)? Класика загальновідома (1) чи ні (2)?

Ця перевірка не має нічого спільного з інтелектуальним снобізмом, вона лише дає змогу визначити, чи допитливий розум у вашого друга і чи полюбляє він читати і слухати музику. Допитливі, як правило, більш винахідливі у сексі, отож і добрі коханці. Категорії книжок і платівок також мають важливе значення. Поведені на філософських темах чи органній музиці Баха виявляються помітно нервовішими, ніж прихильники джазу чи року.

Мартін ВАН МАЕЛЕ. Великий танець смерті фалоса, 1907

ВИСНОВКИ. Як бачите, моя анкета складається з легких запитань, які не потребують часу на аналіз. Адже вибір партнера для ліжка нерідко вимагає миттєвих оцінок.

Максимальна кількість балів, яку можна виставити за відповіді на запропоновані запитання, дорівнює 130. Якщо ваш потенційний **коханець набере всі 130**, довіртеся йому, не замислюючись. Він бадьорий, чуттєвий, чутливий без нервозності й, можливо, дуже сексуальний.

Понад 100 — хороший показник. І якщо ви прихильні до цього кандидата, я рекомендую піти назустріч його бажанням.

Десь **між 80 і 100** — теж непогано. Якщо ви шукаєте коханця для розваги й на короткий термін, він вас влаштує.

Між 50 і 80... — ви випробовуєте долю.

Менш як 50 — буде краще, якщо ви залишите цього чоловіка задля материнської любові якоїсь старої діви.

Проте, ніхто не скаже вам, чи пасуєте ви одне одному. Хоча, звичайно, краще мати хоч якусь аналітику, ніж покладатися на випадкові відомості чи враження від першої зустрічі.

Жодне рішення, що має важливе значення для особистого життя, а надто, коли йдеться про вибір коханого, не слід приймати без належного обмірковування. Він входитиме у вашу вагіну. Він житиме з вами десь півроку чи й усе життя. А ви навіть не знаєте, чи не хворіє хтось з його родичів спадковою шизофренією, не кажучи вже про те, чи миє він щодня ноги. Отож, вирушаючи вперед, спершу треба подивитися, куди веде дорога.

Грехем МАСТЕРТОН (США).

Микола **РЯБИЙ**

Новела

ЗАДУШЕВНА

— За чарівних жінок! — проголосив Валовий, чаркуючись у першу чергу з Альоною, а тоді з Валентиною. — За вас, Альоно, за вашу добру душу, що дала нам з Валентиною притулок у цьому гніздечкові! За цей вечір!.. Це ж треба так! Раз на сто років зберуся до театру — і такий сюрприз! Заходжу до партеру, шукаю свій ряд і раптом бачу попереду знайому голівку, а поряд — ще одну, таку ж милу!.. За цю сподівано-несподівану зустріч!

Коли випили по першій і вгамували трохи голод, Валовий звернувся до господині:

— А ви знаєте, Альоно, що саме в цьому театрі ми з Валентиною і познайомились?

— Перед театром, — уточнила Валентина, надкушуючи скибочку лимона предчудовими, як у американської кінозірки, зубами.

— Так, перед театром, — погодився Валовий. — Вийшов з перукарні, чимчикую до трамвайної зупинки. За міською околицею цвітуть маки, соняхи. Раптом щось таке маково-соняхове вигулькує з-за сріблястих ялин; я на нього — глип, воно на мене — зирк; ідемо вулицею поряд, а мені й мову одібрало. Пропустив трохи наперед, ставши прикурити, дивлюсь услід — маково-соняшникове убрання, а під отим убранням — стан купальниці з однойменної картини Зінаїди Серебрякової. Стала під стовпом. І я поряд став. Як ще один стовп. Почуваюся бовдуром. Ще подумає, чого доброго, — навмисне став поряд, зараз почне залицятися. Дивлюся на висотний будинок, буцім сучасна архітектура мене зацікавила.

— Спочатку я так і подумала — архітектор! — засміялася Валентина, заохочуючи тим сміхом Валового до подальшої розповіді. — Подумала — милується своїм витвором!

— Витвір стояв поряд, — усміхнувся Валовий до Альони. — Одним оком дивлюсь на висотний дім, а другим, скоса, на сусідку — глип та глип: макові устонька тремтять над перламутровими зубками, під довгими віями мерехтять бурштинові очі, соняшникова коса до пояса важко звисає, над вухом золотисті баранці кучерявляться... Одне слово, справжній витвір!

— А я собі на «архітектора» — глип! — уже заходилась Валентина сміхом. — А у нього ж та-а-ка лев'яча грива!.. І ніс, і вся мордяка лев'яча!.. Ну, думаю, цей — із'їсть, тільки попади такому в лабети!..

— Підкотив трамвай, — вів Валовий далі. — Увійшли. Позаду натисли, хоча мені здавалося, що, опріч нас, нікого на зупинці й нема, і тут я відчув, що цей маково-соняшниковий витвір гарячіший від самого сонця... А зачіпки нема, щоб забалакати. За дві зупинки звільнилося місце, я пропоную — сідайте!.. Вона озирнулася — може, ви?.. Ну, кажу, це було б нечуване хамство, щоб я сидів перед такою жінкою! Навколішки — став би!.. То станьте, засміялась вона, хто вам боронить?.. Тут нема де. На вулиці — будь ласка. Тоді, каже вона, давайте вийдемо. Якраз мені й треба виходити на Театральному майдані. Ми вийшли, я зірвав перед водограєм три чорнобривці й став перед нею навколішки...

— Ах, яка романтична історія! — заломила Валентина руки, імітуючи захоплення старих дів. — Нема кому тільки описати!

— Вам, Альоно, Валентина розказувала цю романтичну історію?

— У нас, Петре Йвановичу, щоб ти знав, таємниць нема, — сказала Валентина значуще. — Альона — це така подруга, яку мені сам Господь Бог послав. А ти знаєш, як ми з нею познайомились? Також романтична історія. По телефону. Їхала в поїзді з одною жінкою, котра мешкала колись у Бресті. Дала номер телефону, попросила переказати вітання давній знайомій. Я зателефонувала, домовились про зустріч — відтоді ріднішої душі для мене на всьому білому світі нема! Альона — пречудова жінка!

— Цього не побачить хіба що сліпий. А видющому нехай повилазить, коли й він не побачить. Давайте, подруженьки, за романтику! Як це Софія Ротару співає?.. Романтика! Романтика!.. То ви сяброўка, Альоно? А білоруських пісень співаєте? Анумо ж заспіваймо:

У суботу Янка єхав у ракі,
Под вярбой Альона мила ручнікі.
Покажі, Альона, броду зямляку,
Як тут переєхаць на кані раку?

— А ти, Петре Йвановичу, — сказала Валентина, — як і раніше, здатен зачарувати співом будь-яку жінку... Ні, Альона — щира українка, як і я. Берестейщина — то український край. Вона — Олена, а перехрестили на білоруський манір — Альона.

— Я так і думав, — сказав Валовий. — Я так і думав, Альоно, що ви — українка!.. У Кракові, коли ми сиділи в богемному ресторанчику неподалік од Вавеля, я сказав нашому милому гідові: «Пані Валентино, ви — перша справжня полька, котра в моїх очах уособлює ідеал польської жінки, навіяний Беатою Тишкевич, Барбарою Брильською!..» Вона засміялась: «Авжеж, бо я — українка. З Вінниці...» Відтоді я переконаний: найкращі у світі жінки — українки, а найкращі українки — подолянки!.. Отже, я п'ю за вас, українські красуні — Олено й Валентино!

— А яка Альона господиня! — сказала Валентина, нічого не помічаючи. — Бачиш, не кімната — мензурка, а вона перетворила її на справжнє гніздечко. Заберуся з ногами на оцей диван, спостерігаю, як Альона пише свою докторську дисертацію, й відпочиваю душею. Можу прийти до Альони й посеред ночі, коли на душі — камінь. Зателефоную, питаю: «Альоно, як живеш?» — «Ну, що можна, — каже вона, — відповісти на це навіть задушевній подрузі?.. Питаючи про таке, треба дивитись у вічі... Очі ніколи не збрешуть».

— Гарно сказано! — відгукнувся Валовий.

— Еге, гарно, — вела Валентина далі, закуривши сигарету. — Почую таке й лечу до Альони. І можу до ранку тут залишатися... Ти, Петре Йвановичу, не подумай, бува, що ми лесбіянки.

— Дякую, що попередила. Жах як боюся лесбіянок!

— Мої домашні спокійні за мене, коли знають, що я в Альони. А яка господиня?.. Бачиш, не встигли ми з тобою й словом пере-

мовитись, а вона вже й стіл накрила!.. Але вона така ж нещасна жінка, як і я...

— Усі чарівні жінки — нещасні. Так уже їм Бог дає...

За дві години, вже на вулиці, ведучи Валентину під руку, Валовий сказав:

— Твоя задушевна подруга часом не німа?.. За весь вечір не почув од неї жодного словечка.

— Вона жінка діла, а не слів.

— Тільки все дивилася на нас...

— Не знаю, хто на кого дивився.

— Не ревнуй... Твоя задушевна подруга мене зовсім не хвилює... Єдина жінка, котра хвилює мене посправжньому, — це ти. Слухай, що я хочу сказати...

— Слу-ха-ю... Цікаво, що ти скажеш?

— Чого там критись!.. Ти у мене, сама розумієш, не перша...

— І не остання, це я також пречудово розумію.

— Ну, щодо цього я промовчу... До тебе я знав немало жінок, але жодне жіноче тіло... я не люблю цього слова, воно для мене ще з дитинства має сороміцький зміст, та поки що іншого слова не придумали... так от, жодне жіноче тіло не було для мене таке... мало сказати — таке жадане... тут більше підходить слово — рідне... Жодне жіноче тіло, кажу, не було для мене таке рідне, як твоє... Від найменшого дотику до тебе, сама бачиш, я починаю тремтіти, в грудях народжується якийсь клекіт, усе моє єство ніби скрикує від захвату, мені хочеться якомога швидше поєднатися з тобою, стати одним цілим — назавжди. Здається, ніби саме з твого тіла я вийшов, і мені хочеться до нього повернутись...

Вони вже стояли під її вікнами у яблуневому саду, і він тримав її в обіймах.

— То повертайся і ніколи більше не виходь! — по-розбишацьки засміялась Валентина. — Ти думаєш, мені хочеться тебе із себе випускати?.. Але ж, — уперлася долонями йому в груди, — не тут, під дощем...

— Дощ — не завада... колись він нам не заважав...

— Еге ж, ти раденький увіпхнути свого прутня мені до рота чи раком поставити й «доточити мені хвоста»... Але цього не буде!

— Слухай, а скільки це вже між нами триває, га?

— А ти що, вже й лік рокам загубив?

— Та... просто стерлося з пам'яті... Либонь, це було тоді...

— Це було тоді, коли я мала тільки одного маленького сина. А нині уже й другий женихається... Правда, не знаю, що з того буде — він же чорнобилець-ліквідатор...

— А цей другий... як його там звати?.. часом не мій син?

— Забагато честі для тебе!

— Але ж ти назвала його Петром!

— Мало чого... Мій батько — Петро...

— Невже й справді стільки води збігло?.. А ти зовсім не змінилася... Зовсім... Гепка — як футбольний м'яч, не вщипнеш!.. Ось тільки твоя коса...

— За кожної зустрічі ти питаєш — де твоя коса?.. Ти що, любив у мені тільки косу?

— Ти мала справді розкішну косу. Не кожна відьма могла б похвалитися такою!

— Дякую за комплімент... Хоча колись ти вже питав: слухай, а ти часом не відьма?.. Я таки й справді відьма, а сучасній відьмі коса до... «футбольного м'яча»!

— Зрештою, мені здається, що, маніпулюючи із зачіскою, ти обдурюєш час, і він над тобою не владен...

Його права рука вже лежала на її лоні, але поки що лише тільки лежала, відчуваючи, як струмують зустрічні хвилі вогню.

— Петю, — знесилено прихилилася вона до нього, оповиваючи шию, — не треба цього... Ти ж сам знаєш — я люблю комфорт...

— Я скучив за твоїм тілом, — заспокоїв Петро Валентину. — Нічого зайвого собі не дозволю.

— А тебе пустять до готелю?.. Третя година ночі!..

— А ми хіба ідемо не до тебе?

— Удома обидва сини.

— Колись вони нам не заважали... А цей твій... третій... такий самий ревнивець, як і перші двоє?

— П'яниця гіркий... Мабуть, вижену й цього... Уже пізно, Петрику... Давай розходитись...

Фото Ернеста СІНАКАРЯНА

ПОДРУГА

— За мене, Валю, не турбуйся. Не пустять до готелю — якась добра душа дасть притулок.

— На Альону не розраховуй. Вона тебе й на поріг не пустить!.. Я сказала їй, що такого сексуального бандюги, як ти, світ ще не знав!..

— І ти вважаєш себе розумною жінкою?.. Ну, та хіба лише Альона — добра душа?.. Там, у неї, ти сказала: така ж нещасна, як і я... А хто винен?.. Я тебе кликав, ти не приїхала... Чому ти тоді не зважилась?

— Кликав, бо знав, що не приїду... Якби знав, що на все плюну й прилечу, нізащо й ніколи б не покликав!

— Не мели дурниць... Я тоді був дуже самотній і хотів, аби зі мною була тільки ти... А ти не зважилась... Чому, Валю?.. Ну, скажи хоч тепер...

— А ти не здогадуєшся?

— Хочеш сказати, що я такий же, як і всі?.. Так, я винен... Я тоді повівся не дуже інтелігентно...

— Ти був брутальний, як і всі ви, гади... Боже, який же ти був брутальний!.. Я приїхала до тебе в той шикарний готельний номер... дорогою мені здавалося, що всі знають, куди і чого я їду.... а ти, заливаючи мене «Наполеоном» з шампанським, вихвалявся переді мною своїми перемогами над столичними левицями — народними артистками, поетесами, цековськими дамами, прокуроршами, професоршами, міністершами, забувши, що перед тобою не давній друг Валентин, а Ва-лен-тина, а потім, коли я тебе уже ненавиділа, хотів мене зґвалтувати на паркеті!..

— Пробач, я тоді трохи перебрав...

— То не хміль, то єство твоє перло назовні... Усе, що в тобі є найчорнішого, найдикішого, виперло тоді назовні...

— Ну, з ким не буває...

— Ти завжди такий... Ми з тобою не бачилися роками, а коли зустрічались, я не чула від тебе жодного ніжного слова, ти дбав лише про одне — утвердитись як мужчина...

— Цікаво, хто ж з вас поважатиме таких матнярів, котрі не здатні утвердитись як мужчини?.. Чи це для вас — другорядне?.. Головне — телячі ніжності?..

— От і сьогодні, — не слухала його Валентина, — ти ще не сказав мені ані «мила», ані «люба», а вже зсунув мені трусики аж на коліна... Хіба ж ти не хамло?.. Авжеж, хамло, хоч і симпатичне...

— Слухай-но, люба, — струсонув він її, узявши за вилоги вогкої шкірянки, — а ти часом не хильнула сьогодні зайвину?

— Ні, я твереза як шкельце!

— Ну гаразд... Нехай я — мурло, хамло і те де... І все ж стільки років ми... Скажи, що це між нами — банальний міщанський романчик чи справдешнє кохання?.. Я не хочу думати, що то був такий собі еротичний детектив...

— Я тобі, Петю, одне скажу. Тебе вже ніхто й ніколи не кохатиме так, як я тебе коха-ю... коха-ла... Ти — син відьми й перевертня!.. Ти — партійний Казанова!.. У тебе коханок більше, як у Г'ю Гефнера, шефа «Плейбоя», той мав їх понад тисячу, а в тебе їх — кілька тисяч!.. І з усіх коханок я для тебе — найзручніша, ти нічого на мене не тратиш, навіть квіти не завжди...

— Слухай, не зчиняй тут плачу Ярославни!

— ...даруєш... ти повертаєшся до мене тоді, коли від тебе розбігаються інші коханки...

— Ні, люба, ти таки перепила!

— Може, й перепила, щоб сказати тобі всю правду... Я могла знищити тебе тисячу разів, розтерти на порох, ти ж бо знаєш мої зв'язки... Але я не зробила цього... Ночами, знемагаючи від безсоння, крадькома йду на балкон і там затягуюся міцною чоловіковою сигаретою, тонко видихаю до зоряного неба... Тютюновий дим — похоронний фіміам повені почуттів. І крізь викривлені лінзи сліз далекі зорі стають мені ближчими від найдорожчих друзів, а ще я думаю про життя, що відлітає так прудко, невблаганно та безжально... Не зробила й не зроблю... Я завжди була твоєю берегинею... Я тебе завжди берегла, хоча ми не зустрічались роками... ти мав безліч інших коханок, жодна з тих курвиськ не берегла тебе так, як я берегла... Не пригортай мене і не цілуй... І лапу звідтіль забери!.. Любощів на природі не вийде... Маєш уже знати, що я люблю королівські ліжка, а не в кущах, та ще й під дощем, missing собачому... Опріч того, ти... вже давно відгорів, а я тільки починаю горіти... Зараз мені — тільки дай, але — в ліжку...

— Це мені подобається — «я могла тебе знищити тисячу разів!..» Чому ж не знищила?.. Жаліла?..

Він наблизив її до себе упритул. Вродлива, гладенько зачесана, а вуха — мов у рисі.

— Думай як хочеш...

Вивільняючись з його обіймів, вона незграбно, по-бабськи упала на квітник, засвітила з-поміж чорних квітів білими трусиками. Подумки лайнувшись, він легко підвів її, знову струсонув і сказав гостро, з притиском:

— Тобі треба, сонечко, добряче проспатись!.. Щось чорне й дике пре уже з тебе... На добраніч.

Назад він повертався повз будинок, де мешкали професори, доценти й асистенти. Альонине вікно світилося... Задушевна подруга... Пише дисертацію?.. Буде професором психології!.. Пре-цікава професія!.. Він згадав, як під час вечері випадково наступив під столом своєю ногою в шкарпетці на голу Альонину ногу; вже хотів був вибачитись, та Альона ноги не висмикнула, поворушила голими пальцями під його шкарпеткою; він натиснув дужче й одверто подивився їй у вічі; Альона опустила голову з кучериками тургенєвської героїні.

Не крадучись, а впевненою й рішучою ходою господаря Валовий піднявся на третій поверх і натиснув ґудзик електродзвінка.

Не питаючи, хто там, Альона відчинила двері.

— Мене уже не пустять до готелю, — сказав Валовий, магнетично дивлячись Альоні у вічі.

— Але ж у мене тільки одне ліжко, — сказала Альона, забувши запнути халата, накинутого на золотаве спрагле тіло.

— Певен, сонечко, нам не буде на ньому тісно, — сказав Валовий, збуджено роздимаючи лев'ячі ніздрі від гострого духу жіночого дурману.

— Заходь, — облизавши губи й судомно ковтнувши сухий клубок, мовила Альона й високо здійняла груди з рожевими пипками, мовби підставляла Валовому для поцілунку, мовби вилущувалась з такого зайвого професорського халата. — Заходь... Я чекала на тебе. — Клекотливо засміявшись, доточила: — Авжеж, друже задушевний...

Січень 1992 року,
село Заболотне на Поділлі

ВАШ ВИХІД, РЕКТОРЕ!

Загальновідомий інтерес до «закулісного життя» популярних людей з боку засобів масової інформації, громадськості. Але наскільки вони готові задовольнити цей інтерес? Що в них справжнє, а що маска? І чи знімають вони її бодай інколи? Про це ми і вирішили поговорити із Заслуженим діячем мистецтв України, ректором Київського державного університету культури та мистецтв, доктором педагогічних наук професором Михайлом Михайловичем Поплавським, якого студенти країни назвали «Ректором 1998 року».

ГІСТЬ «ЛЕЛЯ»

— Чи може людина відкрита, щира, внутрішньо «розхристана» досягти певного статусу в суспільному житті? Думаю, що ні. Принаймні я майже не зустрічав у політичних, наукових та артистичних колах людей абсолютно прозорих. Я і сам відкриваюся настільки, наскільки вимагають обставини.

— Вам, звичайно, більше подобається перемагати. А як ви переживаєте невдачі?

— Поразку я прагну затамувати в собі, приховати від інших. Гіркота розчарування, образи, що виставляються на люди, — ознака слабкої волі, слабкої людини. Це більше притаманне жінкам. Жіночу стать тому й називають слабкою. Хоча на моєму шляху зустрічалися жінки, незламності волі яких та наполегливості може позаздрити будь-який чоловік.

— Цікаво було б почути іще щось про ваше спілкування з жінками. Про вас розповідають і анекдоти, і жарти, і чутки ходять, які ви не поспішаєте спростовувати...

— Усе це — складові популярності. Лише досить відома особистість може дозволити собі перебувати на гребені громадського інтересу. Проте я ніколи не наводжу прикладів з особистого життя. Хоча, звичайно, життя без жінок схоже на чорно-біле кіно. Я часто ловлю себе на думці, що піднесений настрій, нестримне бажання діяти пов'язані з позитивними емоціями, які здебільшого викликають жінки. Я маю на увазі суто емоційний вплив, а не флірт чи роман.

— Зрозуміло. Але ж у вас майже не залишається часу на родинні свята, поїздки до лісу, на шашлики...

— Шалений ритм, у якому живу, розпочався років п'ять-шість тому, коли я очолив університет (тоді — інститут). Сина бачив лише тоді, коли він приїздив до мене на роботу, дедалі рідше випадала нагода вибратися до батьків на Кіровоградщину. Невдачі загартовували, перемоги надихали. І поступово я звик до такого ритму. Турбота про сина, здоровий спосіб життя стали складовою частиною цього ритму: заняття тенісом, плаванням і футболом, щотижнева сауна, спілкування з сином. А от як пахне осінній ліс, і справді пригадати нелегко...

— А як ви себе оцінюєте: ви добра чи жорстка людина?

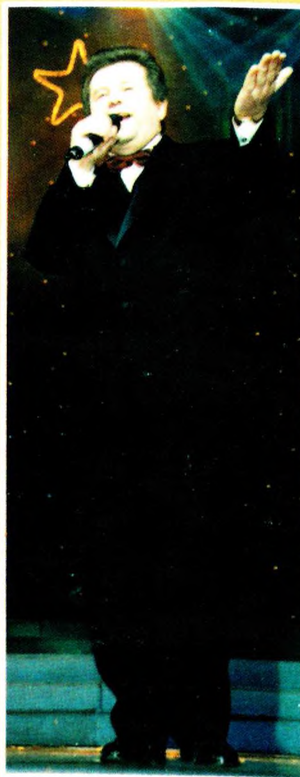
— Із притаманною мені скромністю скажу: я непогана людина. На такий висновок наштовхують і судження (в тому числі й критичні) авторитетних для мене газет. Але інколи я зобов'язаний бути жорстким. Гнучкість рішень і дій продиктовані насамперед інтересами справи, турботами про подальше зміцнення авторитету нашого університету — як в Україні, так і за її межами.

— Яке свято є для вас найулюбленішим?

— Новий рік. З роками дедалі частіше приходять спогади, пов'язані з дитинством. Напевне, тому, що у дитинстві було набагато затишніше, ніж у нинішньому житті. Пригадуються новорічні картинки: засніжене село, ялинка з простенькими іграшками, смачні пахощі у батьківському домі, різдвяний кабанчик...

— На цій ноті й хотілося б завершити розмову. Та ви так і не відповіли, чи знімаєте, хоч інколи, маску громадського діяча?

— А ви хіба не помітили, коли це відбулося?

Богдан ЖОЛДАК

ЕТ!

Оповіданнячко з натури

Дія відбувається чудового ранку в старовинній квартирі, де поруч зіставлено двоє «царських» ліжок з нікельованими спинками. Контрастують з цією красою конвульсійні звуки «хеві-металу»: батарейки у плеєрі конають, тому стрічка тіпається.

У ліжку лежать дві чарівні жінки — одна надто юна, друга надто стара. От вона й помітила, що плеєр пускається духу, та й вимкнула його. Онуця-Іруця солодко осміхнулася: певно, їй одразу набіг солодкий сон.

Бабця-Ганця тишком, аби не рипнули пружини, зіслизнула з постелі й подалася на кухню.

Онуця вмить посунула руку під подушку й витягла звідти журнала «Лель» з відповідною обкладинкою — там сяяла наготою провінційна красуня. Сонно розгорнула, — однак натрапила на таке, що змусило її рвучко сісти на ліжкові, переляканий.

Тим часом бабця-Ганця сунула з кухні, несучи перед себе тацю зі сніданком. Онуця встигла заховати крамольного часописа, а натомість видобула чарівливу посмішку. Чи то до бабці, чи то до паруючої кави.

— Дякую, бабуню, — ворухнулись її губи.

— Що? — не почула старенька.

Вона була глухенька. Тому, поставивши на ліжко тацю, намацала рукою, ні, не свого слухового апарата, а онуччиного плеєра. І встромила у вухо навушничка.

— Дякую, — повторила онуця, а у вуха бабусині вдарив потужний струмінь «хард-року»!

На мить обидві спантеличилися, а потім водночас засміялися:

— Ет!

Старенька лягла поруч і милувалася, як онуця долає сніданок. Завершивши, Іруця потягла тацю на кухню й заходилася готувати сніданок для старенької. Це в них був такий почерговий ритуал. Лише цього разу старенька збентежилася, щось пригадавши. Крадькома полізла під онуччину подушку й видобула звідти «Леля». Неквапом розгорнула, — і тут її як окропом ошпарило — мало не зіскочила з ліжка, щось там таке побачивши.

Перелякано заховала назад крамолу, бо тим часом онуця принесла їй сніданя з улюбленого кефіру та бубликів, намазаних урозріз маслом.

Онучка потяглася до плеєра, одначе рука її мимоволі намацала слухового апарата. Запровадила собі навушника.

— Дякую! — прогриміло їй бабусине.

Вона вихопила з вуха слухавку.

Обидві перезирнулися, посміхнулися й синхронно:

— Ет!

Тобто вони розуміли одна одну навіть не з півслова, а з чверті його.

Іруця не ладна не милуватися, як старенька ласує сніданком, бо та не ладна стримати на обличчі ані найменшої насолоди.

Поки таке відбувається, онуця, одгородившись од бабці спиною, висунула шухляду із комода. Й хутко поцупила звідти бабусиного старожитного капелюшка з вуаллю. Так, що старенька й не помітила, як він зник в Іруці під халатиком.

Потім обидві водночас зиркнули на немитий посуд на таці і синхронно хапнулися, аби нести його на кухню. Й знову посміхнулися:

— Ет!

Тут старенька поступилася.

Онуця зникла на кухні, й бабця, наче тінь, метнулася до онуччиної шафки, обліпленої Майклом Джексоном, і витягла з коробки трусики. Такі вже геть ажурні, аж серпанкові. Прикрашені метеликами й трояндочками. Лише мить бабця-Ганця милувалася ними, а потім заховала на серці.

Коли бабця підійшла до дзеркала, то онуця побачила з кухні, як вона крадькома маже губи помадою, як чепурить пудрою носа. Як нетерпляче зиркає на годинник, як хвилюється, укотре вже обсмикуючи на собі блузочку... І як, мов дівчинка, пурхає у двері, окрилена щасливою усмішкою.

Тієї ж миті онуця-Іруця хапається за телефона й накручує номер. Починає говорити, загадково округлюючи очі, щоразу зриваючись до палких переконань.

Нічого дивного немає в тому, що немолоді люди зустрічаються на побаченні. Окрім лише того, що дід-Свирид забув удома свого слухового апарата. Отож вони з бабцею-Ганцею навзаєм користуються одним. Коли говорить вона, то позичає йому навушничка. Коли він — то навпаки. Особливо це кумедно, коли раптом вони починають сперечатися. Цілком зрозуміло, що дуже швидко така суперечка вгамовується — надто вже смішне виявляється оте швидке перекидання слухового апарата з рук у руки.

Побачення в молодят також незвичайне. У них на двох один плеєр. Кожне має по навушничку, зачудовано дослухаючись до музики, як до свого внутрішнього голосу. Надзвичайно виразна міміка в обох — вони синхронно реагують на зміну теми, темпу, настрою музики. Водночас злітають догори брівки, паралельно морщаться носики, рівнобіжно спалахують оченята. Вони обоє і не помітили, як вулиця скінчилася біля брами. Не одриваючись од музики, вони входять до кімнати, сідають на широчезне «царське» ліжко, в темпоритмі звучань починають роздягатися. Коли одежі не стає — несподіваний поворот музичної теми змушує їх забути про все на світі. І ось вони позавмирали, навіть не доторкнувшись одне до одного. Самотньо покотився капелюшок з вуаллю.

Тому й не почули, як двері прочинилися й до сутінкової кімнати прослизнули ще двійко закоханих. Дід-Свирид одразу ж загубив свої товсті окуляри, а бабця-Ганця почала їх шукати на підлозі. Так, що старий замилувався на неї. Цим робом вони докружляли до ліжка з іншого кінця. А що вони — старші, то слова їм були вже не потрібні. Як і отой слуховий апарат, який, лежачи на тумбочці, сам собі слухав:

шурхотіння одежі, ось майнули серпанкові позичені трусики, і бабця з дідом зникли під ковдрою. Трусики влучили у вуаль капелюшка.

Цієї миті плеєр замовк. І молодята неначе вперше побачили одне одного. А що музика ще звучала по інерції у їхніх серцях, то вони обійнялись і шаснули під іншу ковдру.

Чотири тіла сплелися. Саме цієї миті двоє з них — бабуся й онучка — водночас зиркнули одна на одну.

Усе завмерло. Але ненадовго. Обиді насилу втамували сміх і випалили:

— Ет!!!

І загуркотіло «царське» ліжко. Гучніше за плеєра й за слухового апарата.

В Е

ЧОРНИЦІ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

Елем ГРИЦЬ

ГРАЙСОВИЛО

Мріялось панянці
Диво золотеє.
Прийшов Грайсовило —
Та й зробив їй теє.

Дівчина цнотлива
Мала в лонці плівку.
Прийшов Грайсовило —
Та й пробив їй дірку.

Був у молодиці
Чоловік в недузі.
Прийшов Грайсовило —
Та й зарадив тузі.

Хтілось жінці в лоні
Щось відчути грубе.
Прийшов Грайсовило —
Та й запхав їй любо.

Мала удовиця
Гірку самотину.
Прийшов Грайсовило —
Втішив сиротину.

Мріяла сусідка
Мати доньку любу.
Прийшов Грайсовило —
Наробив їй купу.

Мріяла козачка
Народити сина.
Прийшов Грайсовило —
Наплодив їй силу.

Підросла в сусіда
Ясноока донька.
Прийшов Грайсовило —
Освятив їй лонко.

З мужем попрощалась
Жінка на вокзалі.
Прийшов Грайсовило —
Звіяв їй печалі.

Забув стежку дідо
Під поділ бабусі.
Прийшов Грайсовило —
Та й утнув любусі.

Захотілось меду
Дівці в передочок.
Прийшов Грайсовило —
Та й точив медочок.

Занедбав дружину
Плохий чоловічок.
Прийшов Грайсовило —
Влив їй жар до щічок.

Щось у передочку
Дівці засвербіло.
Прийшов Грайсовило —
Зробив любе діло.

Молодій вдовиці
Пекло під лобочком.
Прийшов Грайсовило —
Зцілив колобочком.

Незаміжній панні
Чухався низочок.
Прийшов Грайсовило —
Чухав не разочок.

В солоденьку яску
Мала юнка межку.
Прийшов Грайсовило —
Протоптав там стежку.

Напилася панна
Золотого хмелю.
Прийшов Грайсовило —
Лоскотав їй лелю.

Нудилась без мужа
Молодиця пишна.
Прийшов Грайсовило —
Та й загнав їй шишня.

Мала юнка мрії
Молодого серця.
Прийшов Грайсовило —
Застромив їй перця.

Зловив Грайсовило
Золотую рибку —
Як вона жадала,
Звеселив їй пипку.

Скрізь той Грайсовило
Походжає тихо —
Звеселяє душі,
Проганяє лихо.

ГІСТЬ ВЕЧОРНИЦЬ —

ПОДАРУВАВ...

Зарплату за два жнивних місяці механізатор широкого профілю Степан Середенко попросив голову колгоспу виплатити у фунтах стерлінгів. «Хай будуть фунти», — не став заперечувати П.І. Хворостенко.

Назавтра Степан гайнув до Лондона. А повернувшись за два дні, гордо викотив на подвір'я Марії Простопчук велосипеда.

«Тю на тебе», — скривилася було доярка. Та придивившись, що за штука самохідно висувається з сідла під час руху, зблиснула очима — і скочила у сідло, забувши поцілувати розгубленого залицяльника. З того дня він її тільки й бачив.

ГУМОВІ ПРУТНІ

Тепер по аптекарських магазинах продаються гутаперчеві прутні. Вони бувають різного калібру: російського фасону, французького, іспанського і різні. У росіян тонкі та довгі, у французів криві з набалдашниками, а у іспанців товсті й короткі.

От одного разу прийшла одна вдова купити собі прутня. Увійшла вона в магазин і потребувала собі фалосів, це вони так називаються по-панському. Їй дістали ящиків штук шість і пропонують:

— Ось дивіться, які сподобаються. Оце, не угодно лі, російського зразка, а це — французькі, а ось — іспанські.

Вона дивилась, дивилась — і все не так на її смак: то дуже тонкі, то товсті, то дуже короткі, а далі й каже:

— Ні, ці мені не подобаються, подайте, пожалуйста, таких... — хотіла сказати «товстих та довгих», та надумала виразитися делікатніше:

— Чи немає у вас других сортів, щоб він був російський, але іспанський.

Провізор вибрав їй вірменського, і вона лишилася задоволена.

Записано у 1898 р.

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ПРИ СТУПІ

Є в селі і млин, і електричні жорна, щоб намолоти круп, електричний драч — натовкти пшона. Молоді Степан і Леся, недавно одружившись, оглядали дідову комірчину, знайшли між лахміттям стару ступу. В хлівчику квочка висиджувала курчаток, а молоді дивилися на вправно видовбану берестову ступу, відшліфований зерном товкач та й згадали про квочку на яйцях. Для майбутньої малечі потрібно пшона, а просо при хаті є. Щоб натовкти його, треба везти до драча, а молодим сподобався старий дерев'яний пристрій. Степан перебільшено чемно спитав:

— Лесю, ти ніколи не була відьмою?

Молода дружина нахмурилась, навіть трохи розсердилась. Так гарно все оглядали, і раптом — «відьмою». До чого таке запитання? То й відповіла:

— Не пробувала, але чому ти мені хвоста чіпляєш?

— Вибачай, люба, але в таких ступах колись літали відьми. Всядеться туди, мітлу в руки — і полине попід хмари.

— Не літала, і нема в мене хвоста.

— Хто тебе знає? Може, десь там затаївся...

Леся похмуро мовчала, а тоді цілком серйозно сказала Степанові:

— Не сердься, але пхатися аж до механічного драча з якимось кілограмом проса... Давай натовчемо пшона в дідівській ступі. Розумієш?

— А що тут розуміти? Насипаю в ступу проса, стаю на рамено, товкач піднімається, потім я одну ногу розслаблю, а другу виставлю вперед, натисну — і товкач у ступі, і шкаралупка на кожному зеренці облазить. Йди по просо, а я тим часом прилаштуюся!

Усе ще сердячись за «відьму», Леся пішла. А за хвилину в ступі захурчало слизьке просо. Степан, як вправний гімнаст, працював ногами — ритмічно погупував товкачем. Молодому господареві подобалась така фізкультура. Леся і собі п'ялась на рамено, але він не пускав. Дивлячись на неї, заспівав:

— Терла баба сім'я
В новім черепочку,
Як вирвався макогінчик,
То потрапив в квочку!

— А чим винна квочка? — вже усміхнулась Леся.

— Та нікуди він не виривався — просто пісенька така.

— Злазь! Давай я теж попробую!

Не пустив. Узяв у жменю пшона, воно було як золото.

Відчувши ритмічне гупання товкача, прокинувся і Степанів товкачик. Зійшовши з рамена, Степан обняв Лесю.

— Одчепись — день надворі, — пручалася молодиця.

— А в хаті мама, тато...

— Почекаєш до ночі!

— Не зможу...

— Ото заманулося тобі серед дня...

— Таж хочу пересвідчитись, чи справді ти не маєш хвоста, вночі ж нічого не видно.

— Вір на слово.

— Зараз же й пересвідчусь...

— То де? — зашарілася Леся.

— Он купа сіна.

Ще стоячи, він попестив рукою вкриті волоссячком м'які губи, тоді ніжно поклав Лесю на сіно та й наваливсь на неї, як ніколи.

— Таки щось там є — якийсь соловейко, а хвоста нема, — відбувши своє, сказав Степан.

Курчатка дзьобатимуть чисте пшоно.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Аверченко Аркадій (1881—1925)

Народився в Севастополі у сім'ї купця. Його дід по матері був отаманом розбійників, тримав під Полтавою заїжджий двір і грабував подорожніх. Аркадій Тимофійович працював писарем у Луганській губернії, потім — у Харкові, де і зробив перші кроки у літературу, надрукувавши, за його висловом, «кілька жалюгідних гумористичних оповіданнячок у «Харьковских губернских ведомостях». 1906 року заснував у цьому місті сатиричний журнал «Штык», який мав успіх. Пізніше переїхав до Петербурга, де взяв участь у заснуванні журналу «Сатирикон». У 1910 р. вийшли три перші збірки письменника — «Гумористичні оповідання», «Веселі устриці» та «Зайчики на стіні». Не прийнявши більшовицької революції, у 1920 р. виїхав за кордон, де активно працював, випускаючи нові книжки. Найзнаменитіша серед них — «Дюжина ножів у спину революції».

ЗА ВЕЛІННЯМ СЕРЦЯ

1. Французьке оповідання

Увійшовши до вагона, Поль Дюпон побачив гарненьку блондинку, що самотньо сиділа біля вікна і дивилася на нього чудним поглядом.

«Ого!» — подумав Дюпон, а вголос запитав:

— Вам з вікна не дме?

— Але ж вікно зачинене, — засміялася блондинка і лукаво поглянула на нього.

— Дозвольте запалити?

— Прошу. Я люблю сигаретний дим.

— На жаль, я не палю, — зітхнув Поль. — Дозвольте спитати ваше ім'я?

— Луїза.

— Луїза?! Ти повинна стати моєю! З першої зустрічі, як я тебе побачив...

— Ну й хитрун! — сказала Луїза, відкриваючи свої обійми.

....

Поправляючи зачіску, Луїза спитала в коханця:

— Ти куди?

— До Авіньйона.

— І я теж.

Поїзд підходив до вокзалу.

З вагонів ринула публіка, і вони розлучилися.

Поль узяв візника і поїхав до замку свого друга д'Арбіньяка.

Д'Арбіньяк дуже йому зрадів.

— Зараз познайомлю тебе з дружиною. Луїзо!

Поль Дюпон здригнувся:

— Я-ак! Це ви?!

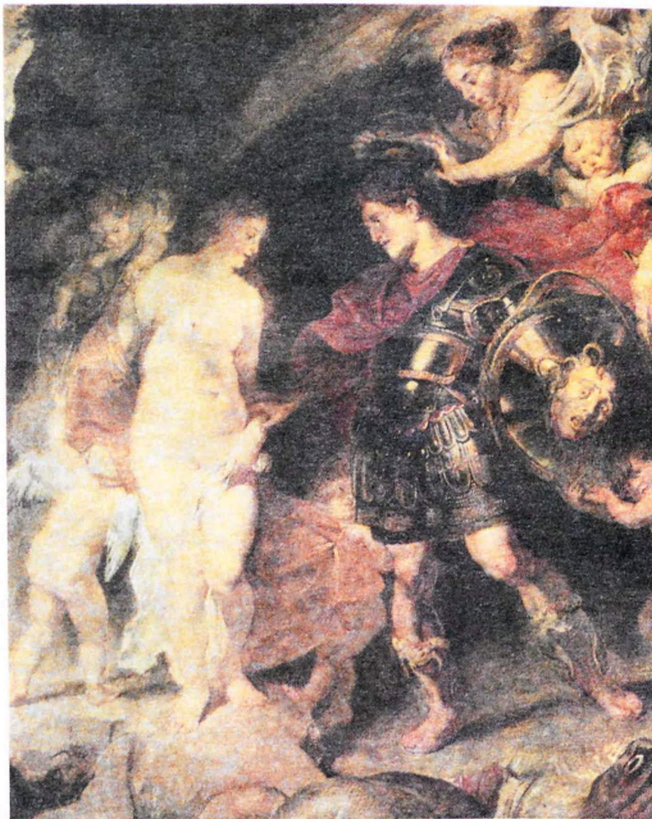
— Ви — знайомі?!

Молода жінка посміхнулась і, дивлячись на чоловіка ясним поглядом, сказала:

— Так! Ми їхали в одному вагоні й дуже мило провели час... Сподіваюся, що й тут вам буде так добре, як і там...

— Браво! — вигукнув віконт д'Арбіньяк.

Переклад з російської

Пітер Пауль Рубенс. Персей і АНДРОМЕДА (фрагмент), 1620—1621

Авігея

— одна з біблійних героїнь, котра прославилася тим, що своєю красою полонила царя Давида і завдяки цьому відвернула загрозу від родини. Після смерті чоловіка, «лихої людини» Навала, стала улюбленою дружиною Давида і народила йому сина.

Агар

— єгиптянка, що була у родині біблійного Авраама спершу за служницю й рабиню, а потім за його наложницю. Це перетворення пояснюється не Авраамовою велелюбністю, а тогочасним звичаєм, зафіксованим, зокрема, у законодавстві Хаммурапі. Закон чітко визначав місце наложниці та її дітей у родині. Вона мала зачинати від голови сім'ї й народжувати на колінах у бездітної дружини, що було актом формального визнання сина рабині законним спадкоємцем роду. (Див. *Авраам*).

Аверсія сексуальна

— негативне ставлення до сексуального партнера взагалі або до особи протилежної статі у ті моменти, коли та домагається сексуальних контактів, при позитивній оцінці партнера в інших відношеннях.

Алібідемія

— повна відсутність лібідо (статевого потягу). Зустрічається переважно у жінок. Найчастіше є наслідком глибоких вроджених або набутих нейроендокринних розладів.

Аахен, Ганс фон (1552–1615)

Народився у Кельні. З 1574 року жив у Італії — у Венеції, Римі та Флоренції, де відбулося його формування як непересічної творчої особистості. 1597 року він був уже відомим художником і одержав запрошення до двору імператора Рудольфа II, який мешкав у Празі.

Фон Аахен створив немало полотен на античні любовні теми. Серед них — «Юпітер, Антіопа і Амур», «Сатир, що знімає полог з німфи». Для його полотен характерний контраст, сміливі ракурси, гра світла і тіні. Автора полонив еротизм тіла, і він прагнув донести свої почуття до глядача. Зверніть увагу хоча б на провокуючий ракурс, у якому зображена спляча німфа, яку оголює сатир.

Алешковський Юз (нар. 1929 р.)

Юз (Йосип) Алешковський — постать у російській літературі вельми колоритна. Протягом двадцяти років, аж до 1979-го, він був «правовірним» радянським дитячим письменником — але водночас складав і далеко не дитячі пісні (найбільш відома — «Товариш Сталін, ви великий вчений»), а також писав «непрохідну», «шухлядну» прозу, що вперше побачила світ на Заході, вже після його еміграції до США. Нині книжки Алешковського добре знані й на теренах колишнього Радянського Союзу: «Микола Миколайович», «Маскування», «Рука», «Синя простенька хустинка», «Кенгуру», «Блошине танго» та ін. Твори цього письменника-«фантасмагориста», як він сам себе називає, відзначаються химерними сюжетами, «солоним» гумором, цілковитою розкутістю в зображенні найпікантніших сцен і широким уживанням позанормативної лексики. У цьому читач допевниться навіть з невеличкого фрагменту повісті «Микола Миколайович» (1980), що його подано нижче.

Ганс фон ААХЕН. Алегорія Миру, Мистецтва та Достатку, 1602

... Вдачу я мав таку: рішення доходжу, коли вже час х... до скроні приставляти й кінчати існування самогубством. Кемарив я на підлозі. Аж ось раз не витримав — деру кальсони на дрібні клаптики, мости за собою спалюю. Став на коліна, голову — в її укривало та й кажу: не можу тортури такі терпіти — або зглянътесь, або каструйте. І що ж вона мені відказує? Не здивувалася навіть. Що їй віддати ся не жаль, та тільки нічого не вийде. Вона — фригідна... Не плутай, мудило, з рибою фрі... І кінчати, мовляв, не може. Байдужісінько їй. Так і з заступником директора жила, і коли він залазив на неї — мармизу відвертала й гребувала. Та чоловік є чоловік, хоча й залазив він раз на місяць...

Отож стою на колінах, уткнувши обличчя в її укривало, і тремчу. А вона й каже:

— Вам, Миколо, краще б з рибою переспати, ніж зі мною. Така жінка, як я, для мужчин — справжня образа. Тільки не думайте, що жаль. Прошу, лягайте, скидайте капці.

Ну, думаю, Колю-Миколаю, ніяк не можна тобі рідненько обісратися, ніяк... Ух, давай вип'ємо!.. Як зараз, багато чого не пам'ятаю. Не до розглядань було, погладжувань та засосів. Не пам'ятаю, як почав, от тільки пиляв — і знайомого урку міжнародного згадував. Той навчав мене, що кожна баба — як ото спляча царівна, і треба так торохнути членом по її кришталевому гробочку, щоб він на друзки розбивсь і одна друзкаскалочка у баби в серці застрягла, а друга в тебе в залупі замислилась. Узяв я себе в руки. І чую раптом таку ї..чу силу, що забиваю не те щоб срібним молоточком, а чавунною кувалдою заповітну паличку. І що не х.. у мене, а чисто лазер. І, віриш, що не двоє нас чую, а хтось третій, не я і не вона, але з іншого боку — ми ж таки і є. Жах, кошмар, скажу я тобі, — страшно було. А що, як раптом відскочить мій єдиний від її кришталевого гробочка й не зволодіє з фригідністю?.. Як

зараз, багато чого не пам'ятаю, але допер усе ж таки, що не довбти треба, наче відбійним молотком, а тонко винаходити. Бачив у подарунках Сталіну китайське яйце? А в ньому друге, а в тому другому — ще з десяток. І всі різні, гарні й ніде не тріснуті. Бачив, еге? Отож допер я, що пиляти Владу Юріївну треба ювелірно. А вона й у натурі мов та риба — дихає рівно, без задоволення. «Ось бачите, — каже, — Миколо, ось бачите!» І я мало не плачу над сплячою красунею, але різак мій не падає. Довіку його за це поважатиму і по змозі робитиму приємне. Зневірився я був уже зовсім у сардельку, б....! аж раптом — що я чую!..

— Ой, Миколо! Цього не може бути! Цього не може бути! Не може бути, не може! — І все гучніш та гучніш, і сапає, наче паротяг «ФД» під гору, і не змовкає ані на секундочку. — Колю, рідний, не може цього бути! Ти чуєш, не може!..

А я з останніх сил рубаю, як ото дрова в кіно «Комуніст». Подивись його, подивись неодмінно, кирюхо ти мій... За всіх мужиків землі й інших населених світів рубаю і у вушко їй шепочу, Владі Юріївні: «Може, може, може!» І раптом вона в губи мені уп'ялась і закричала: «Ні-і-і!» Ту ж мить я — з копит. Прочумавсь — а в неї очі заплющені, бліда, щоки палають, літ на десять помолодшала. Вона на стільки старша за мене. Лежить непритомна. Я перебздів — начебто й не дихає. Злажу та біжу, в чому був, по воду до кухні, забув, що без кальсонів, і налітаю на Аркан Івановича Жаме у коридорі. Просто мокрим хером огуляв його спозаду, стукача ганебного. Він — у гвалт: «Посаджу, злочинна мордо, ніщото!» То це я ніщота, котрий жінку од вічного холоду рятував?! Я йому ще підсрачника врізав, завтра, кажу, раночком побалакаємо. Прибігаю з водою, ганчірочку на лоба й ватку з нашатирем. І тут розплющує вона очі, і дивиться, і не впізнає начебто, а тоді: ти мені рідний, каже. Я ліг поряд, обійняв Владу Юріївну та й думаю: п...ець, тепер тільки ядерна заваруха може нас розлучити, і ніяке інше стихійне лихо...

Переклад з російської

Алкоголізм

— сукупність патологічних змін, які відбуваються в організмі під впливом тривалого й надмірного вживання алкоголю. До найпоширеніших статевих розладів при алкоголізмі належить порушення ерекції, яке часто супроводжується прискореною еякуляцією, послабленням лібідо.

Алкогольна фетопатія

— хронічне алкогольне враження плоду, яке виникає на початку четвертого місяця внутріутробного періоду і виявляється у порушеннях його розвитку чи формуванні вродженої патології.

Алкогольна кастрація

— жирове переродження під впливом тривалого вживання алкоголю канальців чоловічих статевих залоз з наступним рубцюванням і повним припиненням продукування сперматозоїдів.

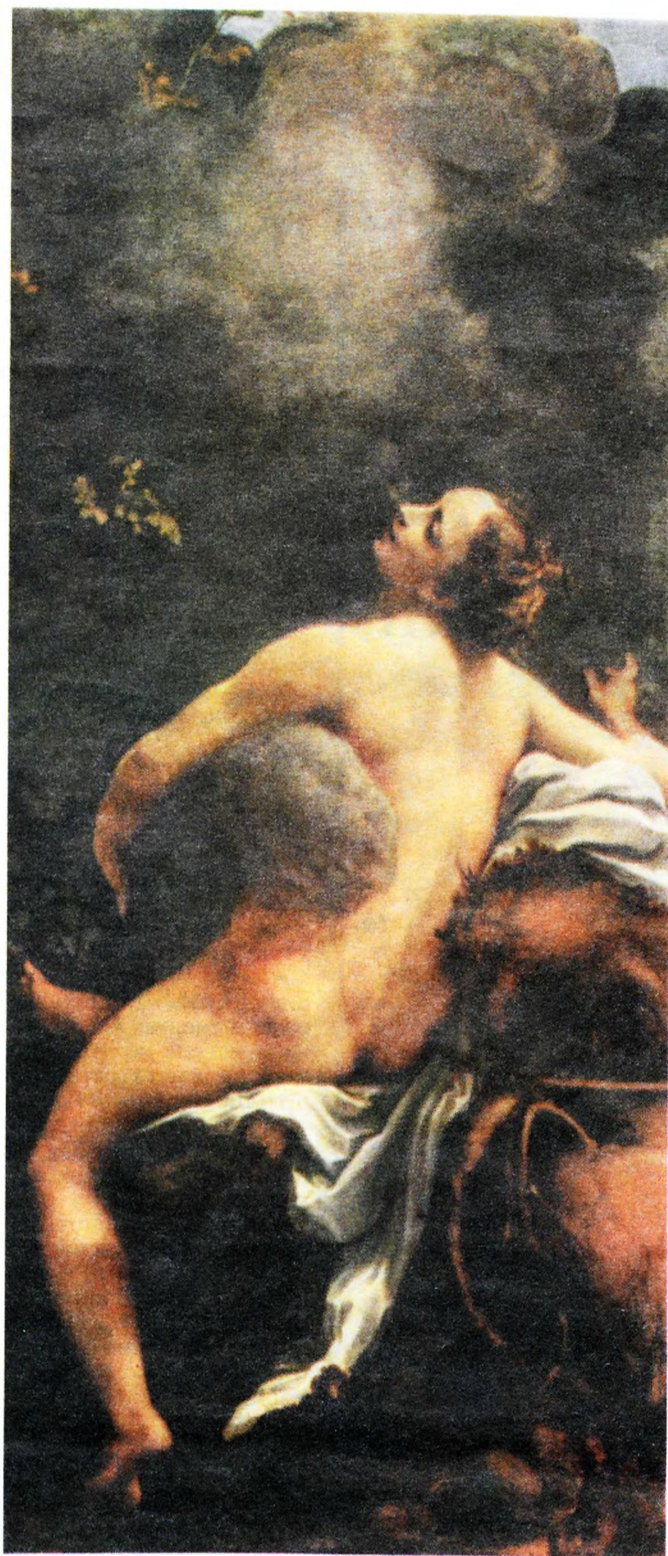
Аль-Ахталь (бл.640 — бл.710)

Арабський поет раннього середньовіччя. Набув відомості та слави як придворний панегірист династії Омейядів. Проте, прославляючи своїх покровителів — халифів — за благочестя і ревне служіння справі ісламу, аль-Ахталь не забував віддати данину й поезії любовного змісту. Іноді приправляв її тонкою іронією.

Мої страждання
бачить ніч,
й ти не страждать
не можеш.
І під щасливим місяцем
печальне наше ложе.
Нещастя гіршого нема
і не знайти довіку:
Я за дружиною тужу,
а ти — за чоловіком.

Амрітакала

— так на санскриті називають переміщення еротичної пристрасті у тілі жінки, спричинене змінами фаз Місяця.

Антоніоні АЛЛЕГРІ. Юпітер та Іо

Аллегрі Антоніоні (Корреджо) (бл.1489 — 1534)

Італійський живописець, представник Високого Відродження. Світової слави зажив під іменем Корреджо. Як і більшість представників свого часу, розробляв релігійні та міфологічні сюжети. Задовго до барокко у розписах церковних куполів вдавався до просторових ефектів. Його картини відрізняються грацйністю і поетичною м'якістю образів, колорит має свіжий, святковий характер.

Найбільш відомими картинами Корреджо є «Юпітер та Іо», «Викрадення», «Даная» та інші.

Аль-Аша Маймун (помер бл.630 р.)

Аль-Аша Маймун — поет-панегірист, який прославився тим, що вміло вихваляв вождів аравійських племен, хирських князів та різноманітних високопоставлених осіб. Майстерно володів знаменитою «косидою» — арабською класичною композиційною формою, яка нерідко була моноримною: незалежно від довжини касиду єдина рима витримувалась упродовж всієї поеми. Був також майстром любовних сюжетів.

... Тонкий в неї стан, що аж страшно: торкнешся — зламаєш,
Та пишнії груди у неї і стегна бика.

І ранком похмурим так солодко з нею у ліжку,
Коханець невтомний утіхи в дарунок чека.

Всі рухи її обережні, й такі гармонійні
Пружні її стегна і біла тендітна рука.

Від сукні її віє мускусом і гіацинтом,
А тіло трояндове — пахощів ніжна ріка,

Свіжіша за луки зелені, омиті дощами,
Яка із хмарин піднебесних на землю стіка.

На луках отих не суцвіть, а сузірь мерехтіння,
І кожне обрамлене срібним вінцем обідка.

Прекрасні вони — особливо вночі, та тьмяніє
З коханою поряд й краса неземна отака...

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Анекдот

— коротка усна оповідь жартівливого змісту з несподіваним дотепним фіналом. Уперше цей термін було вжито щодо сатиричної «Таємної історії» Прокопія Кесарійського у VI ст. Пізніше анекдотами стали називати невеликі за формою веселі історії, які нерідко мали гостре політичне звучання. Побутували в епоху Відродження у багатьох європейських народів, набираючи відповідної назви: фабліо, фацеції, шванки, фрашки та ін. Анекдот і сьогодні є одним з найулюбленіших жанрів фольклору. Найпопулярнішими і найпоширенішими були і залишаються анекдоти з еротичним забарвленням.

Аноргазмія

— функціональний статевий розлад у жінок, клінічним виявом якого є відсутність оргазму при зляганні, навіть за наявності сексуального збудження і схильності до партнера. У деяких жінок оргазм настає при інших формах статевої активності — приміром, при мастурбації.

Фахівці розрізняють чотири ступені аноргазмії.

Аалтонен, Вяйне (1894—1966)

Фінський скульптор. До найвідоміших творів належать портрет «Сібеліус» (1935), бронзова статуя «Бігун П. Нурмі» (1924), монумент «Мир» в Лахті (1950-52). Створюючи скульптурні зображення людських тіл, прагнув позбавити їх еротичності.

Вяйне АЛТОНЕН. Бігун П. Нурмі

Амбівалентність сексуальна

— сексуальний потяг до осіб обох статей.

АНОНІМ. 1925

ОСТАННЯ МОДЕЛЬ АГЕНТА «ЯРЕМИ»

Я чомусь завжди думав, що Акторка набагато молодша за мене. Вона почала приходити до мене в гості після того, як я зрештою одержав квартиру. Хоча були ми з нею знайомі ще раніше. Від іншої артистичної братії вона відрізнялась нормальною поведінкою. Тобто не впадала в зайву афектацію де треба і де зовсім не треба. Вона пробувала себе ще в жанрі казки. Такої собі герметичної міської казки, може, скоріш містечкової. Спроби були непогані. Але за тих останніх солодких судом Великого Застою про їх реалізацію годі було й думати...

Якось мені не випадало запропонувати їй попозувати. Хоч я знав, що часу в неї тоді вистачало. Навіть якось було незручно прохати милу Акторку після всіляких розумних і дуже розумних діалогів постояти голяка.

Тим паче, що вона сама привела до мене кількох своїх подруг. А ті в пластиці руху були просто казкові!

Та все ж якось, уже й не пам'ятаю, з якої нагоди, а все ж роздягнув її. Я тоді саме опановував заново малюнок тушшю очеретиною та гусячим пером.

Людина вона була до всього цікава, отож і попрохала мене десь на половині сеансу показати їй малюнок.

— О! Як усе чітко... А от у Миколи Петровича все завжди якесь загадкове, недоказане...

— А хіба ви знайомі з Миколою Петровичем? Ви наче ніколи не згадували...

— Микола Петрович мене малював багато разів. Я, можна без перебільшення сказати, його остання модель... З ним було так цікаво... він стільки всякого знав... Ну, й до всього, дуже приємно, коли тебе малює такий майстер «акту», як Микола Петрович...

— Це правда. Я коли навчався в художньому, то заприятелював із бібліотекарками. Вони й дозволяли мені годинами порпатись у давніх зарубіжних журналах із мистецтва. Були там знамениті «Студіо», «Бух арт» та ще всілякі інші. Майже в кожному номері щодня з'являлася на велику перерву його матуся, — як рудий метеор, влітала до шкільного коридору, не сповільнюючи ходи, розкривала редикюль і вихоплювала звідти Шурин сніданок. Як правило, то була

було по «нюшці» Ґлущенка. Ґоленькі зовсім, у чорних панчохах, у якихось дивних капелюшках. Тоді це для мене було разючим відкриттям. Бо ще зі школи я звик до його чудових пейзажів. Особливо подобався мені один, «Азовське море» — прозорі зелені хвилі з фіолетовими відсвітками на гребенях... Ну, а коли по правді, то нас, школярів, не так цікавила його слава пейзажиста, як постійні історії з його нащадком Шурою. Шура був на клас чи два попереду мене. Майже «французька» булочка, розрізана уподовж, щедро намащена маслом, а згори так само щедро накладено варення з чорної смородини...

— У-у-у! — здригнулась і повела плечима Акторка.

— Отож-то! Шура теж верещав: «У-у-у!..» — і кидав її матусі в обличчя... Ну, а матуся піднімала булочку — і тихенько відносила в кінець коридору Саші К. Щоб той допоміг Шурі з математики.

— Я знаю, що Марія Давидівна весь час боролась із Шурою. А Микола Петрович не дуже втручався... Він мені сам розповів одну таку історію. Коли Шурі було років зо три, пішов він з малим до зоопарку. Побачив Шура лоточницю з тістечками — і затявся: «Купи! Купи!» Микола Петрович купив. Шура враз їх із-жер. Знову кричить: «Купи! Купи! Купи!» Микола Петрович ще купив. Шура і це вмолов і зразу ж: «Купи! Купи!» Об'ївся до блювоти й проносу. Ледь відкачали. І Микола Петрович і Марія Давидівна не спали цілу ніч. А вранці Шура, тільки-но прокинувся, щодуху заволав: «Хочу тістечок!!!» — «І тоді я зрозумів, — сказав Микола Петрович, — що він безнадійний. Непередбачуваний...»

— Це точно! Коли помер Сталін, нас усіх зібрали в найбільшому класі. І наш викладач військової справи і фізри Сергій Касіянович, плачучи, повідомив про те, про що ми вже всі знали. І тут Шура Ґлущенко чимдуж зааплодував... Я тоді так злякався! Думав, що Шуру загребуть, а нас усіх як свідків затягають. Бо в моєму розумінні Шура тоді був просто хуліганом, а не ідіотом. Ну, а що його батько — знаменитий агент НКВД, то я й гадки не мав. Про те, що Микола Петрович, під псевдо «Ярема», був «сєкрєтним сотруднїком», а простіше — сексотом, я дізнався тільки десь у кінці шістдесятих з однієї передачі «голосів». У тій передачі казали, що «Ярема» з дружиною «пасли» й «опікали» Володимира Винниченка та його дружину Розалію Яківну...

— Ну, мені цього Микола Петрович не розповідав!.. — засміялась Акторка.

— А мені тим більше — зі мною Микола Петрович тільки вітався. І хоча бачились із ним ми дуже часто, жодного разу не розмовляли.

Юра ЛОГВИН

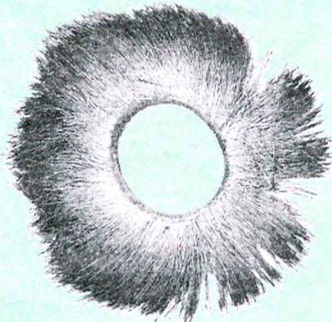
КІЛЬЦЕ НАСОЛОДИ

«Персні розкошів» (відомі також як «козячі повіки») уперше в історії людства були застосовані главою монгольської династії XIII століття Ян. Винайшли «перстень розкошів» тібетці. Після забиття кози вони вирізали їй повіки разом з віями, клали їх до негашеного вапна, випаровували у бамбуковій корзині протягом не менше дванадцяти годин.

Після цієї обробки козячі повіки, зшиті корінцями досередини, можна було надягати на пруття.

Сучасні версії «козячих повік» виготовляються переважно з пластику, купити їх можна чи не в кожному секс-шопі.

Леонід Домський
(За матеріалами зарубіжної преси)

НАЙДОВШИЙ КЛІТОР

Більшість культур не надає значення розмірам клітора. Тим часом, декотрі народи, серед яких і мешканці острова Пасхи, віддають перевагу великому похітнику і прагнуть вирощувати його в дівчаток уже з малих років.

Проте клітор може розвинутися до незвичних розмірів і без сторонньої допомоги. Приміром, сексолог Тео Ленд зафіксував орган, який у спокійному стані мав п'ять сантиметрів, а у збудженому міг вирости до семи з половиною.

Інший сексолог, Померой, твердить, що дюймовий клітор є великою рідкістю для білих і майже нормою для чорношкірих жінок. Його колеги Беньямін і Мастерс у своїй книжці «Проститутка» наводять приклад восьмисантиметрового клітора у чорної жінки. Проте рекордсменом є клітор довжиною тридцять сантиметрів, що його описав відомий сексолог Ф. Бенедикт. Він належав молодій негритянці з Південної Африки.

УМІННЯ ПРОТИ РОЗМІРУ

Яке значення мають розміри чоловічого знаряддя для жінок? Сексопатологи стверджують, що для прекрасної половини значно важливішими є технічні прийоми. Однак проведені дослідження показали: багато жінок вважають, що великий член більш потужний і краще стимулює у сексі. Психолог Джуді Курянські згодна з таким твердженням: «Майже кожна друга жінка великі розміри члена асоціює з чоловічою силою, завзяттям чи задоволенням».

А от маленьке знаряддя з психологічної точки зору не викликає такого збудження під час підготовки до статевого акту. До того ж, якщо член довший за нормальний, у жінки з'являється передчуття більш привабливого злиття і вже через це вона збуджується сильніше.

Кілька років тому журнал «Плейбой» надрукував лист свого читача, який провів власне дослідження. У групі жінок віком від 25 до 50 років, які народили принаймні одну дитину, не виявилося жодної, якій подобається маленький член. Зрозуміло, що такий побіжний аналіз не має наукової цінності, але й він змушує вважати, ніби більшість віддає перевагу солідним розмірам.

Твердження партнерок, що для них набагато важливіша техніка сексу, жодним чином не переконує чоловіків. Вони глибоко певні: великий член — це найкращий член. Досвідчена коханка зазвичай визнає, що такі речі, як техніка і прийоми, впливають на її почуття, проте, якщо чоловіки мають рівні характеристики, перевага віддається тому, у кого більший пеніс. У цьому, якщо говорити стисло, полягає суть усіх нескінченних дискусій щодо розмірів члена. Більшість жінок на подібне запитання відповідає так: краще хороший великий, аніж хороший маленький.

В одному з номерів журналу «Гравці» письменниця Донна Пауелл наводить дані неофіційного опитування серед жінок віком від 18 до 45 років. У них запитали, якого розміру пеніс вони б обрали для свого ідеального партнера, і роздали реєстр, який містив чотири категорії членів: маленький, середній, солідних розмірів, дуже великий. Сорок сім опитаних поставили «хрестик» у графі «солідних розмірів» і лише три віддали перевагу «середньому».

Під час іншого обстеження студентам коледжу — 36 чоловікам і 26 жінкам — продемонстрували слайди із зображенням великого і маленького членів, після чого попросили описати свою психологічну реакцію на побачене. Усі вони характеризували великий пеніс як «більш сильний», «більш активний», «більш енергійний» порівняно з маленьким.

Проте доктор медицини Дадлі Сет Данофф не згоден з думкою про те, що розміри мають для жінки особливе значення:

«Упродовж двадцяти років лікарської практики до мене жодного разу не прийшла жінка з проханням збільшити розміри члена свого чоловіка, зробити його товстішим чи довшим, але мене часто просили зробити його твердішим і приладнати привабливішому, приємнішому хлопцеві».

Однак, у свою чергу, з таким твердженням не згодна інша дослідниця в галузі сексу, одна з піонерок цієї науки Вірджинія Джонсон-Мастерс: «На людях більшість жінок стверджують, що для них набагато важливіші технічні прийоми, ніж розміри. Та у приватній розмові багато хто визнає протилежне».

Згідно з дослідженнями інституту Кінсі, жінки однаково ставляться як до великих, так і до фалосів середніх розмірів. Це, напевне, пояс-

Вільгельм фон ГЛОДЕН. Юнак з довгим прутнем. 1900

ниється тим, що більшість жінок зазнає оргазму не лише завдяки вагінальному проникненню.

Психотерапевт Джой Девідсон говорить з цього приводу:

«Ідеться не стільки про розміри, скільки про те, якою мірою чоловік підходить обраній ним жінці. Відіграє свою роль також розташування клітора, позиція при зляганні, а також відповідність одне одному з фізичної точки зору: зріст, побудова тіла і т. ін.».

Чоловічі члени можуть бути довгими чи короткими, товстими чи тонкими. Піхви у жінок також можуть бути вузькими чи широкими, мілкими чи глибокими. І, на думку деяких експертів, повна відповідність партнерів спостерігається в одному випадку з шістнадцяти.

У науково-популярній літературі переважають описи величезних чоловічих членів. У дослідженні Ненсі Фрайді «Мій таємний садочок. Сексуальні фантазії жінок» наводиться багато прикладів, коли жінки говорять про бажання бути спокушеними й пережити відчуття проникнення в них чоловічого органа довжиною 30 см. Приміром, якась Кларисса зізнається: «Я часто уявляю, як мною оволодіває здатна до активного відтворення нащадків чоловіча постать з величезним фалосом, що не відповідає іншим пропорціям його тіла. Ні, я цим не хочу сказати, що не задоволена розмірами пеніса мого чоловіка, я лише віддаюсь уяві й бачу, як цей величезний, довгий, товстий член з гігантським набалдашником на кінці глибоко проникає в мене». Інша учасниця на ім'я Анабела теж ділиться своїми мареннями: «Розмір чоловічого члена в моїх фантазіях зазвичай сягає 23-28 см. Коли я розсуваю ноги, щоб поглинути його до кінця, я відчуваю таку еротичну насолоду, яка приводить до дивовижного оргазму».

Вільгельм фон ГЛОДЕН. Юнак з летючою рибою. 1895

Доктор Рік Річардс так підсумовує потужні еротичні емоції, що виникають у жінок при вигляді великого статевого члена: «Жінці подобається бачити й торкатися великого, переконливого пеніса. Вона відчуває, наскільки сильно він діє на неї. Вона пишається тим, що пестить його і віддає йому всю свою увагу. Вона пишається тим, що активно сприяє його набряканню, досягненню ним сексуальної повноти. Чоловік, зі свого боку, може пишатися своїм величезним знаряддям, не боячись глузувань. Немає сумніву, що, незалежно від його справжнього вміння, прекрасний, гордий, твердий великий член не має сенсу навіть порівнюватися з в'ялим та кволим, недолугим і маленьким».

Більшість жінок ніколи не кохалися з чоловіком, озброєним справді великим пенісом, і тому стверджують, що розміри не мають особливого значення. Проте, випробувавши на собі дію потужного статевого органу, нерідко змінюють точку зору. Цей факт, зокрема, знайшов підтвердження у ході клінічних досліджень, проведених кілька років тому в Англії.

А тепер підсумуємо. Великий пеніс має кілька природних переваг:

— гордість власника. Без сумніву, представники і представниці обох статей дивляться на гіганта з повагою та захопленням;

— зміцнює певність власника у зовнішній невідпорності, живить гідність, наділяє здоровим чоловічим «его»;

— забезпечує сексуальну маневреність. З анатомічної точки зору, великий пеніс здатен забезпечити більшу різноманітність сексуальних поз, і лише він може здійснити посправжньому глибоке проникнення у вагіну;

— має більший потенціал для розтягування вагіни. Товстий член здатний повною мірою розтягнути м'язи її сфінктера і прямої кишки, завдяки чому досягається значно більше стимулювання та сексуальна насолода;

— викликає гостріші емоції. Чим більший пеніс, тим більша площа його доторкання, а відтак і більша площа, яка сприймає зовнішнє стимулююче подразнення.

Хочемо ми того чи ні, значні розміри члена мають дуже важливе значення для більшості чоловіків і багатьох жінок. Це — фундаментальний соціологічний факт, і навряд чи він зникне найближчим часом.

Гері Гріффін, сексолог

ПОЦІЛУНКОВА КАПЛИЧКА

ПИСАТИ НІКОЛИ

Один болонський професор — спеціаліст у галузі соціології кохання та сексу, ретельно обшукавши усі італійські бібліотеки, так і не зміг знайти жодної книги про поцілунки. Тоді він вирішив звернутися до одного з провінційних відділень Британської бібліотеки. І що б ви думали? — англійці вислали йому одразу чотири монографії із зазначеного питання. Але й не утрималися від шпильки: що ж у вас, пристрасних італійців, такий дивний дефіцит з поцілунками? Професор вирішив урятувати честь країни і, разом із подякою за книжки, надіслав таку відповідь: «Ми надто багато цілуємося. Тому писати про це ніколи».

ДОШКА ПОШАНИ

ТОМАС ПАРР

Знаменитий довгожитель англієць Томас Парр вдруге одружився у 119 років — і не заради того, аби було з ким доживати: відомо, що у 127-річному віці він продовжував виконувати подружні обов'язки.

ГЕОРГ ДУГЛАС

Швед Георг Дуглас увійшов в історію не тим, що прожив на білому світі 129 років. Він більш відомий тим, що свою останню дитину благословив народитися тоді, коли мав 103 роки.

ДОВІДКОВЕ БЮРО

НЕ ВСЯ ПРАВДА — ДОБРО

Ніколи не зізнавайся коханій у тому, що:
— твоя попередня дівчина (жінка) була вродливіша;
— тобі подобалась у твоїй попередній пасії усмішка (сукня, хода, вдача);
— ти колись підняв руку на жінку;
— тобі не подо+баються її батьки;
— ти дзвониш по секстелефону;
— ти займаєшся самовдоволенням;
— у тебе був гомосексуальний контакт;
— ти буваєш у повій;
— тобі здається непривабливою якась частина її тіла;
— ти ніколи не користуєшся презервативами;
— ти вважаєш, що вона погана у ліжку;
— тобі не подобається, як вона виконує оральний секс;
— ти вже знаєш, що робитимеш, коли ви розлучитеся.

СОЛОДКА АРЕТА

Оповідання

Микола КОНДРАТЕНКО

Я повертався з відрядження. В купе вагона було нас четверо молодих іще чоловіків. За вечерею з пляшкою оковитої — перезнайомились, розговорилися про роботу, політику і... про жінок. Багато я почув того вечора цікавих історій про різні житейські випадки, та одна запам'яталась мені особливо. Розповів її симпатичний молодик, чимось схожий на знаменитого артиста Жана Маре. Та й звали його так само — Іваном.

— ... А я вам кажу, хлопці: якщо вже жінка захоче під когось лягти, її не встережуть і троє мужиків, не кажучи вже про власного чоловіка... Якось у нас на дачі з'явилися нові сусіди — ще молоде подружжя, Семен та Арета. Він — мовчазний здоровань, на добру голову вищий за мене. А вона... Чи зумію її вам описати?.. Схожа на циганку. Чорне, як смола, буйне волосся, великі золотаві очі, що дивилися на світ Божий завжди ніби зачудовано, а в зіницях іскрилися смішинки. Шия довга, лебедина, стан гнучкий, як у тополі, розкішні сідниці. Вся вона була смагла та зваблива, мов щойно спечена булочка. Особливо вабили мене її стегна, стрункі й довгі, справжній витвір мистецтва. Вражало і її рідкісне ім'я — Арета, і її пишна врода, і легкий, незлобливий характер. А сміх її був такий радісно відкритий, що його можна порівняти хіба що із зблисками грайливих хвиль проти сонечка...

Семен був такий ревнивець, що куди там тому Отелло! Він стеріг свою красуню Арету пильніше, ніж вірний собака — двір свого господаря. І, певно, скреготав зубами, коли вона поглядала на мене своїми очиськами і, білозубо посміхаючись, кепкувала: мовляв, Іван знає тільки одне — роботу!..

А бачили б ви, як вона одягалась у теплу літню пору! Спереду, на грудях, — вузенька смужка матерії, такий собі міні-ліфчик, з якого, мов дві стиглі золотисті диньки, випинались її повні, настовбурчені перса. Рожевий ґудзик її пупка завжди був на видноті, а стрункі, наче виточені, стегна притягували мої очі, як потужний магніт. Та бісова молодичка самим своїм виглядом збуджувала мене так, що серце моє від хвилювання калатало, мов дзвін на пожежу, а мої шорти напиналися, як вітрило в бурю. І в голові мені застрягла, наче муха у варенні, настирлива думка: як би це з нею теє... зблизитися?.. Упевнений, що і в неї були подібні думки, бо з чого б то вона отак до мене чіплялась? Було, як сказоне мені часом словечко таке, що я аж завмираю з розкритим ротом, як ото пацієнт перед дантистом. Одного разу, коли Семен порався на другому кінці грядки, вона спитала мене, як завжди, всміхаючись: «І чого це ти, Іване, такий невеселий?» А я їй на те жартівливо: «Мов духмяну сигарету, я люблю тебе, Арето!» Тоді вона тут-таки, не довго думаючи, мені у відповідь: «Не для всіх Арета-пані, завоюй мене в коханні...» — і ще щось хотіла сказати, але наближався чоловік...

Ота моя думка ще дужче зміцніла, коли я почув, як у гурті дачників вона жартома прохопилася, що з Семена господар чудовий, а от чоловік — не дуже, через його столярські клеї та лаки...

Був День будівельника. Весь наш дачний куток вирішив відзначити своє рідне свято на дачах, біля берега мальовничої річечки, під рясними вербами. Все було, як годиться у таких випадках: зібрались у складчину, добре пообідали, а ще краще випили... До міста поверталися спеціально виділеним для нас автобусом, коли вже почало сутеніти. Майже всі були добряче напідпитку. Місць не вистачало, дехто з чоловіків мусив стояти, а жінки, котрим не дісталося місць, з веселим галасом повсідалися на коліна чоловікам, хто до кого, не дуже розбираючись. Я примостився на найдальшому задньому місці, зліва за ходом автобуса, біля вікна. Поперед мене сиділи незвично веселий Семен і моя п'яненька дружина, а праворуч як сів, так зараз же й заснув дебелий дядько Петро, мій сусід через три дачі...

В автобусі — гамір, сміх, співи, жарти... Коли це дивлюсь: моя мила сусідочка, білозуба Арета, з усіх сил проштовхується на задні місця, тобто до мене, — це я зрозумів з її очей, що линули двома золотистими метеликами на вогник. Проштовхалась і всілася мені на коліна, як завжди, жартуючи: «Оце, — каже, — хоч раз проїдуся на колінах у сусіда, який так запрацювався, що зовсім мене не помічає!»

Уявіть собі, хлопці, моє становище, мої солодкі муки: нарешті в мене на колінах така бажана, така чарівна сусідка, а я сиджу, як бовван, скутий людськими очима. Та згодом дивлюсь: ніхто на нас не звертає уваги. Сусід Петро хропе, аж гай шумить, моя люба половина з Семеном про щось щебечуть, дехто куняє, а решта, поділившись на невеличкі групки, розважаються в кожній по-своєму; та вже і в автобусі стало майже темно. А на колінах у мене — сміхотлива Арета в модній джинсовій міні-спідничці, застебнутій іззаду, яка ледь прикриває голі стегна, та прозорій кофтинці, під якою світиться її шоколадне тіло. Дорога наша йде лісом, уся вона в баюрах, і автобус раз у раз підкидає, наче човен на крутих хвилях, а моя мила сусідочка весело гуцикає в мене на колінах, до шалу розпалюючи мене...

І врешті я зважився. Відчуваючи, як калатає від збудження серце, поклав руку їй на коліно і, пестячи його, почав просуватися під спідничку. Аж раптом просто отетерів: під спідничкою анічогісінько не було! Я продовжив свою розвідку і незабаром добрався до її розпашілого пухнастого гніздечка. Арета наче й не помічала мого зухвальства. Це мене ще дужче розпалило, і, коли автобус уже вкотре знову нас підкинув, я встиг потягти вниз застібку її спіднички. Та не така то була молодичка, щоб лишитися в боргу! Весело сміючись і перемовляючись із Семеном та моєю половиною, вона блискавичним порухом розстебнула мені ширінку, а сама нахилилася вперед. Я відчув, як її гаряча плоть буквально обпікає мого молодця, що поривається в глибину. Знову непомітно розизраюсь — на нас нуль уваги! Хочу направити молодця у потрібне русло, та Арета і тут мене випереджає: своїми лоскітливими пальчиками скеровує його рух, і він поринає в неї аж до самісінького денця...

Мене охопила солодка знемога від гострого відчуття володіння

